

Popmusikerens erfaring som indgang til kristendom

Af Ane Øland Bækgaard, sognepræst i Ishøj

»Det ramte mig fuldstændig, det du sagde i dag.« Sådan sagde en mand til mig, da han forlod kirken efter at have været til Popgudstjeneste – en gudstjeneste hvor salmerne denne søndag aften var udskiftet med popmusikerens Anne Linnets sange.

Der har også været gudstjenester med musik af Queen, George Michael og flere andre. Jeg svarede ham »Det var kristendommen, der blev talt til dig i dag – det var nok det livgivende i den, du blev ramt af.« »Ja,« sagde en kvinde, »jeg har aldrig tænkt over, at jeg har stået og sunget om kristendommen på et dansegulv.« Hun smilede og refererede til Anne Linnets »Time og dag og uge«, som vi lige havde sunget til gudstjenesten.

Og det er den erfaring, jeg gør mig igen og igen; at mennesker bliver rørt af kristendommens livstolkning og livgivende ord, når de kan begynde i deres egen erfaring. I det liv de selv lever, og som også er det almindelige liv, popmusikere sætter ord på i deres musik. Så kan vi uden at tænke over det synge med om syndserkendelse i Minds of 99s »Alle skuffer over tid«, vi kan synge om opstandelseshåb i Andreas Odbjergs »Lyset vender tilbage« og om troen i George Michaels »Faith«.

»... hvordan popsange i dialog med Bibelens tekster og kristendom kan være en indgang til forkyndelse i et mere ikke-kirkeligt og udogmatisk sprog.«

Konkrete eksempler

Jeg vil her give et par konkrete eksempler på, hvordan popsange i dialog med Bibelens tekster og kristendom kan være en indgang til forkyndelse i et mere ikke-kirkeligt og udogmatisk sprog. Og hvordan jeg oplever, at det alligevel bliver taget imod af mennesker, som føler sig set, får sat ord på deres liv og bliver opløftet af den kristne forkyndelse. Det er selvfølgelig meget forkortede refleksioner over sangene, men måske får I en fornemmelse af ideen.

Fra Popgudstjeneste med musik af Anne Linnets »Tusind stykker« og Bethesda dam

*Vi kender historien om den lamme ved Bethesda dam. Han har ligget der og ventet i 38 år, lammet og med håb om, at nogen kommer og frelser ham. Jesus ser ham og spørger ham: vil du være rask? Og konkluderer: »Så tag din bære og gå«.

I Anne Linnets nummer »Tusind stykker« synger vi:

*Man sir at over skyerne er himlen altid blå
Og man siger at efter stormens pisen, kommer
solen frem,
Man siger jo, at det der sker, er altid godt for
noget
Man siger så meget, men ved så lidt, når angsten
den har fat
Og sjælen mærker illusionen briste.*

Vi oplever i vores liv at blive lammet. At vores liv kan gå i 1000 stykker. Vi oplever, at verden omkring os også kristendommen holder os til håbet, om solen der kommer efter stormen, og at der nok er en mening med det hele.

Men vi oplever også, at når angsten, tvivlen, utilstrækkeligheden har fat i os, så bliver vi lammet og føler os presset til, at vi skal rejse os, gøre noget. Og måske er det netop der i angsten, tvivlen og utilstrækkeligheden, at Gud, lige som Jesus møder den lamme, møder os, her hvor vores bristede sjæl kan være i ro indtil, at vi kan rejse os. Ikke ved at tænke positivt, men i at lade det være som er gået i 1000 stykker. For lige der møder Gud os, ligesom Jesus gør med den lamme.

Præludium sunget til dåbsgudstjeneste: »En Verden af liv« fra Disney tegnefilmen »Løvernes Konge«

Forældre og gudforældre bærer deres lille baby ind i kirken, mens familie og venner rejser sig. Og det er nærmest ligesom Simba, den lille løveunge som bliver løftet op og hyldet af alle dyrene på kongeklippet, et klip de fleste af os mindes med en vis nostalgi. Jeg oplever, at familierne bliver meget rørte over, at musikken og ordene fra den velkendte tekst sætter ord på det, de oplever til dåben:

*Fra den dag vi blev sat her på jorden
er alting umådeligt stort
der er mere at se
end et menneske kan se
mange ting som du aldrig får gjort*

Omkvæd
*En verden af liv
som vil tag' dig med
gennem frygt og håb
og kærlighed
til du finder fred
på den lange vandring
i en verden en verden af liv*

Og der er jo netop masser af kristendom i den tekst, som de synger uden at vide, at det er det, de synger om. Om skabelse, om afmagten i, at vi ikke ved, hvad der skal ske for det lille barn og om tro, håb og kærlighed.

Postludium ved konfirmation: »For vi kan ikke leve alene af Tøsedrengene«

*»Min erfaring er, at den indgang får
menigheden til at opleve sig talt til af
noget velkendt ...«*

Efter at have prædikeret over løftet ved dåben om, at konfirmanderne trods deres indimellem fornemmelse af at kunne det hele selv, så er det godt at tænke på, at Gud er med os alle dage indtil verdens ende. Og så giver det så god

mening at høre hele menigheden synge med på:
›vi kan ikke leve alene‹, dansende ud af kirken.
På den måde er de selv med til at synge om den
forkyndelse, der lige er foregået.

*Solen og græsset under træerne
lykke som vi får forærende
alt det der ikke kan tale selv
det må vi lytte til alligevel
blomsterne dyrene
markerne skyerne
det er den chance vi har
For vi kan ikke leve alene
nej vi kan ikke sige farvel
for den verden vi misbruger nu
er i os selv*

Der er mange flere eksempler på, hvor popu-
lærmusikken kan være indgang til den kristne
forkyndelse – lyt efter, så kan I selv høre det.
Min erfaring er, at den indgang får menigheden
til at opleve sig talt til af noget velkendt, og det
er så præstens opgave at reflektere over teksten
og skabe dialog til den kristne forkyndelse. God
fornøjelse!

Fakta

Hvis du har fået blod på tanden, kan du kontak-
te Ane på anop@km.dk, for at få tilsendt manus-
ser fra Pop i kirken.